

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 4. stycznia 1911.

Treść: № 1. Ustawa, dotycząca praktyki sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

1.

Ustawa z dnia 24. grudnia 1910,

dotycząca praktyki sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

O ile praktyka sądowa stanowi warunek do puszczenia do egzaminu adwokackiego, przyznania kandydatowi adwokackiemu (§ 31. p. c.) uprawnienia do zastępstwa albo warunek wykonywania adwokatury, należy ją odbyć częścią przy trybunale pierwszej instancji, a częścią przy sądzie powiatowym.

§ 2.

Praktyka przy trybunale i przy sądzie powiatowym musi trwać co najmniej po cztery miesiące. Zatrudnienie w ciągu pozostałego czasu, oraz miejsce, gdzie praktyka sądowa ma się odbyć, oznacza prezydent sądu krajowego wyższego. Przytem należy w zasadzie uwzględniać życzenia praktykanta. Wyjątek może zająć jedynie z ważnych względów służbowych.

Jeżeli w odnośnem miejscu znajduje się kilka trybunałów, ma prezydent sądu krajowego wyższego oznaczyć także porządek kolejny zatrudnienia prakty-

kanta przy każdym z nich oraz czas trwania poszczególnych zatrudnień.

Przy którym z sądów powiatowych, znajdujących się w miejscu siedziby trybunału, ma odbyć się praktyka sądowa, postanawia prezydent trybunału, któremu sądy te podlegają.

§ 3.

Kierowanie praktyką sądową praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej, należy do przełożonego tego sądu, do którego praktykant jest w danym czasie przydzielony.

§ 4.

Zatrudnienie w czasie praktyki sądowej należy tak urządzić, aby praktykanci mieli sposobność poznać jako protokolanci i przez udział w opracowaniu spraw wymiaru sprawiedliwości, przychodzących w sądzie, czynność sędziowską we wszystkich jej gałęziach oraz działalność kancelaryjną sądową i inne urządzenia oraz agendy sądowe, których znajomość ma znaczenie w zawodzie, jakiemu chcą się poświęcić.

Samodzielnego przedsięwzięcia czynności sędziowskich nie można powierzać praktykantom.

§ 5.

Jeżeli praktyka sądowa trwa tylko jeden rok, nie można zatrudniać praktykanta wyłącznie w sprawach karnych dłużej jak trzy miesiące.

§ 6.

Przy zatrudnianiu praktykantów poza zwykłymi godzinami urzędowymi należy uwzględnić ile możliwości ich stosunki osobiste.

§ 7.

Praktykantom prawa, nie odbywającym sędziowskiej służby przygotowawczej, ma przełożony sądu, do którego są przydzieleni w celu odbywania służby, udzielić na żądanie w każdym roku praktyki sądowej urlopu w wymiarze dwóch tygodni.

§ 8.

Czas, przez który praktykant prawa, nie odbywający sędziowskiej służby przygotowawczej, nie mógł pełnić praktyki sądowej wskutek choroby, urlopu lub ćwiczeń wojskowych, wlicza się do przepisane go okresu praktyki sądowej, jeżeli czas ten nie przekracza razem jednego miesiąca. O ile przerwy takie wlicza się do czasu innej służby i uwzględnia przy wymiarze poborów emerytalnych, należy ocenić według obowiązujących w tym względzie osobnych przepisów.

§ 9.

Praktykant prawa, nie odbywający sędziowskiej służby przygotowawczej, który chce przerwać praktykę sądową lub wystąpić, winien prosić prezydenta sądu krajowego wyższego o uwolnienie. Uwolnienie należy zarządzić bez niepotrzebnej zwłoki najpóźniej w 10 dniach. Aż do uwolnienia albo upływu oznaczonego terminu jest praktykant obowiązany spełniać swe obowiązki służbowe.

§ 10.

W razie usunięcia od praktyki sądowej w myśl § 17. ustawy o organizacji sądów może sąd krajowy wyższy oznaczyć termin, nie przekraczający sześciu miesięcy, przed którego upływem nie wolno przyjąć praktykanta ponownie do praktyki sądowej lub sędziowskiej służby przygotowawczej. Zakaz ten można orzec z ograniczeniem do miejsca, w którym usunięty odbywał praktykę sądową, albo dla wszystkich sądów w okręgu sądu krajowego wyższego.

§ 11.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca kalendarzowego, następującego po ogłoszeniu, i ma począwszy od tej chwili skutek prawny co do reszty praktyki sądowej, którą już rozpoczęto. Praktykę, odbyłą w sądzie powiatowym przed wejściem ustawy tej w moc obowiązującą, należy wliczyć do praktyki ustawowej aż do ośmiomiesięcznego czasu trwania.

Praktykę sądową, z której odbyto co najmniej ośm miesięcy w chwili wejścia ustawy tej w moc obowiązującą, można według wyboru praktykanta albo, jeżeli to okaże się potrzebne z ważnych względów służbowych, na zarządzenie prezydenta sądu krajowego wyższego kontynuować i ukończyć przy trybunale.

§ 12.

Wykonanie ustawy tej poruczam Memu Ministrowi sprawiedliwości.

Wallsee, dnia 24. grudnia 1910.

Franciszek Józef wkr.

Bienerth wkr.

Hochenburger wkr.